

Kasım Çalmışken Kapımı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 01 Kasım 2021

Hangi gülüşün unutulmuş türküsüydün ve hangi minvalde saklıydı beyanın...

İzleklerden sökün eden anılar
Gök gözlü kadında saklı sırlar
Bir renkti içimi bandığım
Bir hazan ertesiydi yalnızlığım
Kasım kasım kasılan gölgelerden çaldım ben umudu
Kasım idi madem zuhur eden
Kasımpatı misali sözcüklerim yoldaşı iklimin
Yarenimse tabiat
Yâd edilesi mazimden firar eden çocuk kimliğim.

Şimdi düşler g/ör, sevgili mevsim ve miadı dolan aya rahmet dile mevsimden.
Mikado çöplerinden inşa ettim ben yüreğimi ve Kasım'ın hüznü güftesinde unutulmuşluğun resmini
çiziyorum ve fidelerim boy veriyor.
Mahzun gölgeyle ve âşık olduğum şehirle sözleştim de çıktım yola ne de olsa baş koyduğumdu umut ve
sevgi ve işte Kasım'ın şimendiferi...
Tutuklusu olduğum binlerce duygu, hücrelerim hem ölü hem kalabalık bense şehrin isyanını dile
getiriyorum ve atlasta kapladığı o ufacık yüzölçümü ile milyonlarca insanı nasıl barındırıyor ufacık
yüreğinde almıyor da aklım asla.
Kuram dışı bir misafir kapımı çalan ve kuralsız sever ve didinirken hecelerden örülü bir dünyanın akan
çatısına saklanmış gülüşlerimde çıkıyorum huzuruna Rabbimin.
Bir isyansa kulağıma çalınan.
Bir itiraf ise ansızın sökün eden.
İzafî bir gülüş olsam ne ki mevsim ve çocuklar ve coğrafyalar ağlarken?
Ağtlar yakmıyorum çünkü ben çoktan yaktım gemileri üstelik demir almıştım ansızın derken dibi
boyladım usulca.
Derinlerde yüzdüm yüzeye çıktığımda görünmez olduğuma kanaat getirdim çünkü ketum varlıklara asla
ulaşamadım ve yosun kapladı gülüşlerimi ve tedirginliğimle kök saldım.
Engibeli idi yollar.
Efkârın da iz düşümü iken yalnızlığın ırkında ölü solungaçlarım ve seyyah sözcüklerim ve kabri kayıp
cesetlerin peşine düştüm aslında peşime düşenlerden kurtulmak adına derinlerde yüzdüm ve yüzüp de
kuyruğuna gelmişken hikâyenin, asla bu hikâyede bana yer olmadığını anladığımda ise çok geçti her şey
için.
Herkes olmayı reddettiğim ve hiçlikle ve de açlıkla terbiye olmuşken özneni de kaybettim o duyduğum

özlemse hiç sonlanmadı sönense güneşin buyurgan ışığı idi ve ben geceyi dahi aydınlık kılan Rabbime minnet dolu yürürken sessizce ve yüz bulduğumdu sadece sevgi ve destekçe toprağı kendimi sundum kabrine yalnızlığın ve kibirli güvercinlerden aldım hıncımı.

Her yazdığım mektup kendime.

Kendime ulaşamadığım bir maceranın da tam ortasında bulmuşken kendimi ve işte kendimle bulduğum her yeni günde yeni bir ben olmaya adanmışken kendimi...

Hüzündü sırnaşık olan.

Sırdaşımsa rahmet ve Mevla.

Göğün kurumuş teninde dolanan yıldızlar ve sevdalı, ah, o çapkın mehtabın da bir neferi idim madem ve matemimle boy verdiğim enginlikte refüze edilmiş yüreğimde bir açtı bir soldu çiçekler ve çengi ve çalgı ve neşeli Çingene işte hayatın meali ile yüzleşmiştim ansızın.

Anda saklı bir mutluluk.

Bir detaya saklanan hayat.

Bir hayata dair ise şiirler.

Şiirin öznesi aşk, yüklemi özlem iken öykündüğümse sadece aydınlık üstelik gecenin köründe boy veren umutlar.

Kardığım her imge.

Kaybolduğum her gölge.

Kapıp da koyuverdiğim nice duygu ve utku.

Aşkın şadırvanı idi madem mevsim nasıl da kibirsizdi sevgi.

Gözümü sakındığımdan öte gözümde düşen her gün ve her yaş ve her insan ne de olsa nazım da niyazım da benlik bir coşkuyla eşlik ediyordu hayata ve ana ve bir anı mahiyetinde küredikçe küredim sözcükleri ve gergin bir ipin üstünde yürürken ansızın dengemi kaybettim ve düştü yolum bilinmeze.

Bir mevsimden öte.

Bir merasimden fazlası...

Ve işte kasım kasım kasılan her sözcük yitirmişken hükmünü Kasım çalmışken kapımı.